

Arrest

nr. 70 059 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 20 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, loco advocaat A. BOURGEOIS, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 15 mei 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 16 mei 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 22 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en bezit u de Servische nationaliteit. U bent geboren en wonende te Ternovc, gemeente Bujanovc (Zuid-Servië). Tijdens de oorlog in Zuid Servië sloten uw man, D.(...) S.(...) (CG 1115751 ; O.V. 6.813.514), en uw broer zich aan bij het UCPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc). Tijdens de oorlog werd u, samen met uw man en een groot aantal anderen op een gegeven moment door de Serviërs gevangen genomen en meegenomen naar een stroom dicht bij jullie dorp. Jullie vreesden ginds geëxecuteerd te worden maar na een viertal uur, toen de NAVO overvloog, werden jullie vrijgelaten. Ook nog tijdens de oorlog werd er een huiszoeking verricht bij uw broer. U was daarbij aanwezig en was getuige van de agressieve behandeling vanwege het Servische leger. De Servische soldaten sloegen hem en bedreigden u met een mes. Door deze gebeurtenissen tijdens de oorlog kreeg u een trauma en sindsdien voelt u zich onrustig en nerveus. Soms krijgt u ook krampen en valt u flauw. Sinds na de oorlog ging u in behandeling bij verschillende artsen in Servië. Deze behandeling zou echter niet geholpen hebben. U was bang om bij Servische artsen te gaan. U vertelde ook geen enkele arts over wat u heeft meegemaakt. In België geloven de artsen dat u last heeft van epilepsie en migraine. Op 05 maart 2011 ging u op bezoek bij uw broer in Duitsland en u bleef daar drie weken. Op 14 mei 2011 verliet u Servië vanuit Bujanovc. Daags nadien kwam u in België aan, waar u op 16 mei 2011 asiel aanvraagde. Tijdens jullie reis werd de bus gestopt voor paspoort- en bagagecontrole door de Servische politie die de inzittenden, ongeacht hun etnische achtergrond, waarschuwde dat zij bij terugkeer gevangenisstraf, geldboetes of zelfs de dood riskeerden indien zij asiel zouden aanvragen. Uw zonen, S.(...) (CGVS 11/17897; O.V. 6.836.769) en S.(...) (CGVS 11/17896; O.V. 6.836.766), dienden op 28 juni 2001 eveneens een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart en die van uw zoon L.(...) van 09 september 2010, uw paspoort en dat van uw zoon L.(...) van 15 september 2010, een medisch document van dr. N.(...) M.(...) uitgegeven te Vranje van 30 maart 2010, een medisch document van dr. R.(...) K.(...) uitgegeven te Vranje van 23 maart 2010, acht voorschriften voor medicatie en de documenten aangaande uw behandeling in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt vooreerst niet dat u, ondertussen meer dan tien jaar na het einde van de oorlog, in verband met deze oorlog een vrees koestert voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, die enkel beoogt bescherming te bieden aan mensen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of hun behoren tot een specifieke sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt dat u sinds na de oorlog geen persoonlijke problemen meer gekend heeft met de Servische autoriteiten noch met andere burgers in Servië (gehoor, pp. 10 -11). U verklaart enkel te zijn getraumatiseerd door wat u heeft meegemaakt en heeft zien gebeuren tijdens de oorlog, u zou daardoor stress en krampen hebben en soms flauwvallen (gehoor, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter noch dat u een persoonlijke vervolging vreest die hieraan gelieerd is noch dat uw specifieke aanwezigheid in Servië de grondslag van zulk een vrees zou vormen of zou oplopen tot een situatie van ernstige schade. U verliet Servië enkel en alleen in de hoop op een betere medische behandeling (gehoor, p. 9). Medische motieven op zich ressorteren echter niet onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Verder wordt vastgesteld dat, hoewel u beweert dat het incident aan de rivier bij uw dorp en de gewelddadige huiszoeking bij uw broer, aan de basis zou liggen van de door u aangehaalde psychische en medische problemen, dit niet wordt ondersteund door de medische bewijsstukken die u heeft neergelegd. Er wordt in deze documenten immers geen causaal verband gelegd tussen de reden van opname / behandeling en het door u geschetste trauma. Uw man beschreef de medische documenten uit Servië als rapporten van de etnisch Servische dokter uit Vranje die de resultaten van een EEG-scan beschrijven (gehoor 11/15751, pp. 10 – 11). Deze documenten tonen slechts aan dat u, nog recentelijk, toegang had tot de Servische gezondheidszorg en maken geen gewag van de oorzaak van uw problemen. Uit de medische attesten uit België blijkt enkel dat u hier een epileptische aanval heeft gehad en dat u dergelijke aanvallen reeds heeft sedert tien jaar. U verklaarde nooit uw traumatische ervaringen te hebben aangekaart bij eender welke dokter tijdens uw tien jaar durende behandeling in Servië, zelfs niet bij de etnisch Albanese dokters bij wie u terecht kon (gehoor, p. 13). Het is vanzelfsprekend dat u pas kan geholpen worden door de artsen in uw thuisland wanneer u hen de door u vermeende oorzaak van uw problemen meedeelt. U verklaarde verder u in Servië niet voldoende te kunnen laten behandelen omdat u bang was van de Serviërs en u zich niet door hen durfde laten behandelen (CGVS, p. 14). Dit strookt echter niet met uw verklaringen als zou u in behandeling zijn geweest bij een Servische arts in Vranje die u goed behandelde (gehoor, pp. 12 – 13).

Daarmee geconfronteerd bevestigde u dit maar stelde dat u niet noordelijker dan Vranje bij een Servische arts durfde te gaan (gehoor, p. 14). Toen naar de reden daarvan werd gevraagd kon u enkel stellen dat de Servische arts in Vranje was aangeraden door vrienden van uw man (gehoor, p. 14, p. 15). Deze argumenten kunnen niet verklaren waarom u wel in Vranje maar niet elders door een Servische arts zou kunnen worden behandeld. De beweerde vrees voor Serviërs kan dus niet worden aanvaard als argument om te stellen dat de toegang tot adequate medische zorg ontbrak. Bovendien blijkt dat u ook toegang hadden tot een etnisch Albanese neuropsychiater, die u behandelde (gehoor 11/15751, p. 10) Tot slot dient hierbij nog opgemerkt te worden dat uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers en dat er geen aanwijzingen zijn dat Albanezen door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden. Uit het bovenstaande blijkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u, omwille van redenen gelieerd aan de vluchtelingenconventie, in Servië geen toegang zou hebben tot adequate medische zorg. Er kan slechts worden herhaald dat zuiver medische problemen buiten het toepassingsgebied vallen van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals ook vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van deze medische problemen dient u een aanvraag tot machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat tot slot de bedreigingen van de Servische politie in verband met een eventuele asielaanvraag betreft kan worden opgemerkt dat de Servische autoriteiten weliswaar onder druk staan om illegale migratie naar de Europese Unie te bestrijden maar dat het CGVS geen indicaties heeft dat dit leidt tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De informatie die door het CGVS werd gebruikt voor de motivering van deze beslissing werd in bijlage bij het dossier gevoegd. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart en paspoort alsook die van uw zoon L.(...) bevestigen enkel jullie identiteit en nationaliteit, die niet betwist worden. De medische documenten uit Servië bevestigen enkel het feit dat u in Servië behandeld werd hetgeen evenmin betwist wordt. De medische documenten uit België tonen enkel uw medische toestand aan die niet in twijfel wordt getrokken. Ook inzake de asielaanvragen van uw man D.(...) S.(...) (CG 1115751 ; O.V. 6.813.514) en van uw zonen, D.(...) S.(...) (CGVS 11/17897; O.V. 6.836.769) en D.(...) S.(...) (CGVS 11/17896; O.V. 6.836.766), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus hoofdzakelijk verbindt aan deze van haar partner, D.S. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr.70 058 van 17 november 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van D. S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing

onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. Het Commissariaat-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat er niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt vooreerst dat hij geen vrees koestert voor vervolging in verband met de oorlog die intussen al meer dan tien jaar geleden is. Daarnaast is verzoekers beweerde vrees niet ernstig, aangezien de sporadische problemen zich beperkten tot verbale beledigingen. Verder beroept verzoeker zich op medische problemen van zijn echtgenote, die niet ressorteren onder de toepassingsfeer van het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen van de definitie van de subsidiaire bescherming en waarvoor blijkt dat zij wel degelijk toegang had tot de Servische gezondheidszorg. Het Commissariaat-generaal stelt immers tegenstrijdigheden vast omtrent het beweerde gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat er geen aanwijzingen zijn dat Albanen door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden. Verder haalde verzoeker familiale problemen aan met zijn broer, die zijn echtgenote opmerkelijk genoeg heeft vermeld. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voor deze - niet aan het Vluchtelingenverdrag gelieerde - problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van of de bescherming door de in Servië aanwezige lokale autoriteiten en dat er zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat een eventuele terugkeer een reëel risico zou inhouden op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gebrek aan werk kan verklaard worden door de hoge werkloosheidsgraad en heeft niet meteen te maken met verzoekers etnische origine. Dit economische motief houdt dus geen verband met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag of in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenmin dat hij omwille van de afwezigheid van werkaanbiedingen een reëel risico op ernstige schade liep. Ten slotte stelt het Commissariaat-generaal dat de bedreigingen van de Servische politie in verband met een asielaanvraag kan voortvloeien uit het onder druk staan om illegale migratie naar de Europese unie te bestrijden, maar dat er geen indicaties zijn dat dit leidt tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen niets aan de vaststellingen wijzigen. Het betreffen namelijk voornamelijk gegevens die niet ter discussie staan. Het medisch document toont enkel aan dat verzoekers echtgenote recent nog werd behandeld in haar land van herkomst.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en de definitie van een vluchteling, en het op algemene wijze tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing, zonder deze in concreto te weerleggen of hiertoe een ernstige poging te ondernemen. Bovendien voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij vervolging vreest "om reden van zijn assimilatie door de nationale overheid met de opstandbeweging", terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij enkel melding maakte van kleine incidenten met Servische burgers, het trauma dat zijn echtgenote heeft opgelopen ten gevolge van de oorlog van meer dan tien jaar geleden, familiale problemen met zijn broer (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 13, 17), het gebrek aan werk en dat hij uitdrukkelijk vermeldt geen problemen te hebben gehad met de Servische autoriteiten sinds 2002 (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 7-8), Verzoeker verklaarde bovendien geen politieke sympathieën en activiteiten te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 6). Verzoekers post factum-verklaringen over zijn problemen met de Servische overheid, kunnen bijgevolg niet worden aanvaard.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat "er dient vermeld te worden dat de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asiolverhaal van de betrokkene geloofwaardig blijkt omdat het samenhangend is en geen grote tegenstrijdigheid vertoont" en "men nog kan vermelden dat, zelfs als de verzoeker in het kader van zijn asielrechtspleging geen bewijs van de aangehaalde vervolgingen heeft kunnen voorleggen, zijn verhaal toch als geloofwaardig beschouwd dient te worden" en ten slotte stelt dat "een constante jurisprudentie het eist dat de afwezigheid van een door de asielzoeker voorgelegd bewijs niet tot de weigering van zijn aanvraag kan leiden, als zijn verhaal als geloofwaardig beschouwd kan worden" gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing zijn immers motieven opgenomen, waaruit zou blijken dat de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus geweigerd is op basis van een gebrek aan bewijs.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker onderbouwt zijn kritiek op de overwegingen uit de bestreden beslissingen met betrekking tot de problemen met het arbeidsbureau en de problemen met zijn broer uit Zwitserland niet in het minst. Volgens verzoeker zijn het geen elementen die als zuiver economische of interpersoonlijke problemen kunnen worden afgedaan, maar dienen zij te worden beschouwd als vervolging, aangezien het feiten betreffen die hij heeft ondergaan als lid van de Albanese etnische minderheid in Servië. De versie van verzoeker wordt echter niet ondersteund door de gegevens van het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker wel degelijk was ingeschreven op het Servische arbeidsbureau en dat zijn stelling dat de Albanese niet werden tewerkgesteld op loutere hypotheses berust (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 4-5). Anderzijds blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd een gebrek aan economische investeringen in de regio (stuk 23, Landeninformatie, SRB Situatie van de Albanese in de Preshevo-vallei, 15/03/2011, p. 6), waardoor de analyse van de commissaris-generaal dat er economische redenen ten grondslag liggen aan het gebrek aan tewerkstelling niet worden weerlegd. Met betrekking tot de problemen met zijn broer, blijkt uit het gehoorverslag zelf dat verzoeker dit als een louter familiaal probleem beschouwt (stuk 4, gehoorverslag CGVS 19/07/2011, p. 17). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze problemen als vervolging kunnen worden gekwalificeerd.

2.7. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. De Raad stelt vast dat verzoeker ook de motieven omtrent het invoeren van hulp en/of bescherming van de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten niet in concreto weerlegt, maar zich beperkt tot de loutere stelling dat de overheid geen bescherming kan bieden. Aan het administratief dossier werd informatie toegevoegd waarin de beschermingsmogelijkheden uitgebreid worden besproken (stuk 23, Landeninformatie, SRB Situatie van de Albanese in de Preshevo-vallei, 15/03/2011). Verzoeker toont echter niet in het minst aan dat hij hierop een beroep zou hebben gedaan, waardoor hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.8. Verzoeker voert geen middelen aan betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en op het gebrek aan elementen in het dossier, toont verzoeker niet aan dat er in zijn land van herkomst zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.”

2.3. Met betrekking tot verzoeksters medisch-psychiatrische problemen werd vastgesteld dat er geen sprake was van een discriminatie omwille van etnische gronden binnen het Servische gezondheidsstelsel. De Raad wenst verder te benadrukken dat verzoekster voor de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.4. Gelet op wat voorafgaat kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN